

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.292 van 24 april 2018
in de zaak A. 210.504/XIV-35.292**

In zake : de BVBA APOTHEEK BAETENS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marc De Boel
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Coupure 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Pierre Legros en Jérôme Sohier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Emile De Motlaan 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de BVBA APOTHEEK VANDERSTRAETEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rik Ascrawat
kantoor houdend te 8630 Veurne
Kaaipplaats 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 oktober 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 23 augustus 2013 waarbij een vergunning wordt verleend aan de bvba Apotheek Vanderstraeten voor de overbrenging van een voor het publiek opengestelde apotheek buiten de onmiddellijke nabijheid van 9040 Sint-Amandsberg, Dendermondsesteenweg 243 naar 9440 Epepegem, Kwadeweg 18A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 226.936 van 27 maart 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkommende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij het tussenarrest nr. 226.936 van 27 maart 2014. De tussenkommende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Anja Somers heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkommende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 december 2017.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sandro Di Nunzio, die *loco* advocaat Marc De Boel verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Manoël De Keukelaere, die *loco* advocaten Pierre Legros en Jérôme Sohier verschijnt voor de verwerende partij,

en advocaat Rik Ascrawat, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 226.936 van 27 maart 2014. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 1, §5bis, 3°, van het koninklijk besluit van 25 september 1974 ‘betreffende de opening, de overbrenging en de fusie van voor het publiek opengestelde apotheken’ (hierna: het vestigingsbesluit) en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 159 van de Grondwet.

Volgens de verzoekende partij wordt er een onderscheid gemaakt tussen verschillende categorieën van apotheken omdat bij een overbrenging op basis van artikel 1, §5bis, 3°, van het vestigingsbesluit niet moet worden voldaan aan de algemene criteria voor een overbrenging zoals deze werden opgenomen in artikel 1, §§ 2, 3, en 3bis van het voornoemde besluit.

De verzoekende partij meent dat de toetsing van het gelijkheidsbeginsel dient te gebeuren vanuit het oogpunt van de *ratio legis* van het vestigingsbesluit inclusief het moratorium, namelijk “de bescherming van de volksgezondheid door het bewerkstelligen van een optimale spreiding van het aantal apotheken samen met het verminderen van de concentratie aan apotheken”.

In weerwil van het moratorium is een overbrenging van een apotheek mogelijk in een bepaald aantal onderscheiden gevallen. Enkel de overbrenging buiten de onmiddellijke omgeving wordt in de bespreking betrokken. Volgens de verzoekende partij schendt het onderscheid gemaakt tussen een overbrenging in dezelfde gemeente of een aangrenzende gemeente en een overbrenging naar een andere gemeente waarbij de spreidingscriteria ten volle dienen te worden gerespecteerd, het gelijkheidsbeginsel. Het onderscheid tussen een overplaatsing naar een aangrenzende gemeente en een andere overplaatsing heeft geen relevantie naar de algemene spreiding toe. Het feit of een apotheek wordt verplaatst naar een aangrenzende gemeente of een andere gemeente maakt geen verschil voor de spreiding in de gemeente waar de apotheek verdwijnt. Omgekeerd maakt het voor de gemeente waar de apotheek wordt gepland geen verschil of de apotheek uit een aangrenzende gemeente dan wel een verder gelegen gemeente komt. Ook ten aanzien van de algemene spreiding maakt dit geen verschil. De verzoekende partij meent dat het gemaakte onderscheid niet kan worden gerechtvaardigd en niet geschikt is ten opzichte van het beoogde doel. Bovendien dient er te worden geconcludeerd dat er geen evenredige verhouding is tussen het gemaakte onderscheid en het beoogde doel.

De verzoekende partij besluit dat artikel 1, § 5bis, 3,° van het koninklijk besluit van 25 september 1974 buiten toepassing dient te worden gelaten.

De verzoekende partij herneemt in de memorie van wederantwoord haar middel en voegt hieraan voorbeelden toe waaruit blijkt dat een overbrenging naar een niet-aangrenzende gemeente soms een kleinere afstand

beslaat dan een overbrenging naar een aangrenzende gemeente. Een gemeente die grenst aan een centrumstad zal sneller een apotheek binnen zijn invloedsfeer te verwerken krijgen. Volgens de verzoekende partij kan de maatregel die in de betwiste rechtsregel steun vindt, niet objectief worden gerechtvaardigd en is de maatregel niet geschikt ten opzichte van het beoogde doel. Het onderscheid tussen een overplaatsing naar een aangrenzende gemeente en een andere overplaatsing, vertoont geen enkel oorzakelijk verband met al dan niet een betere algemene spreiding, nu het gemaakte onderscheid zowel voor wat de oorspronkelijke gemeente als voor wat de ontvangende gemeente betreft, geen enkele relevantie heeft. De verzoekende partij zet daarop uitvoerig uiteen waarom het onderscheid dat is gesteund op de “aangrenzende gemeente” geen goed criterium is omdat dit een overplaatsing over ettelijke kilometers kan inhouden waarbij het cliënteel uit de oorspronkelijke gemeente niet zal volgen. Er bestaat geen evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

In haar laatste memorie herhaalt zij haar eerdere argumentatie. Zij benadrukt nog dat het feit dat het aantal apotheken binnen een bepaald aangrenzend gebied gelijk blijft, niets bijdraagt want ook bij een onbegrensde overbrenging blijft het aantal apotheken ongewijzigd terwijl evengoed sprake kan zijn van een betere demografische of geografische spreiding. Zij meent voorts, weerom geïllustreerd aan de hand van een aantal voorbeelden van gemeenten uit grootstedelijk gebied respectievelijk landelijk gebied, dat gegeven de finaliteit van de vestigingsregeling het gehanteerde onderscheid op basis van de gemeentegrenzen geen redelijk verband van evenredigheid vertoont met de nagestreefde doelstelling omdat “de 308 Vlaamse gemeenten - en bij uitbreiding de 589 Belgische gemeenten - onderling ontzettend verschillend [zijn]. Er bestaat geen enkel consequent verband op het vlak van oppervlakte, bevolkingsdichtheid, bereikbaarheid, beschikbaar wegennet, geografie, enzovoort”. Zij meent dan ook dat het “gebruik van gemeentegrenzen mogelijks wel een objectief criterium [is] maar (...) een criterium met zeer ongelijke gevolgen al naargelang de gemeenten waarop men het toepast.” Tot slot verwijst zij nog naar “een voornemen van de bevoegde minister om het vestigingsbesluit aan te passen”. Zij verwijst daartoe

naar een “Meerjarenkader voor de patiënt en de officina-apothekers” van 15 maart 2017 dat zij bijbrengt. In dat plan wordt aangekondigd dat de spreidingsreglementering zal worden aangepast waarbij onder andere de mogelijkheid om een apotheek over te brengen op basis van een verbeterde geografische of demografische spreiding wordt geschrapt omdat het “concept van de verbeterde geografische of demografische spreiding in de praktijk immers moeilijk objectiveerbaar [blijkt]”.

Beoordeling

5. Het vestigingsbesluit werd vastgesteld in uitvoering van artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit nr. 78. De doelstelling van deze reglementering bestaat uit het organiseren van een adequate, doeltreffende en regelmatige geneesmiddelenvoorziening. De beperkingen die het vestigingsbesluit heeft ingesteld voor de vestiging van apotheken zijn derhalve niet rechtstreeks gericht op de bescherming van de economische leefbaarheid van bestaande of nog te vestigen apotheken. Om in overeenstemming te zijn met de door de wetgever nagestreefde doelstellingen inzake volksgezondheid, moeten de in het vestigingsbesluit gestelde voorwaarden in verband met de spreiding van de apotheken worden opgevat als zijnde gericht, ter bescherming van de volksgezondheid, op de adequate, doeltreffende en regelmatige aflevering van geneesmiddelen aan de bevolking.

Artikel 1 van het vestigingsbesluit zoals van toepassing op de bestreden beslissing, bepaalt de gevallen waarin een vergunning voor de overbrenging van een apotheek kan worden verleend. Artikel 1, § 5*bis*, van datzelfde besluit concretiseert de toepassingen van de in artikel 1 vernoemde criteria voor de overbrenging van een apotheek. Het luidt ten tijde van de bestreden beslissing:

“In afwijking van de §§ 4 en 5 kan, voor de aanvragen die worden ingediend na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 8 december 1999, bedoeld in § 3*bis*, de overbrenging van een bestaande apotheek worden toegestaan:
1° indien is voldaan aan de bepalingen van § 2 of § 3*bis*, of

2°indien het gaat om een overbrenging in de onmiddellijke nabijheid, met dien verstande dat een overbrenging binnen een straal van 100 meter altijd wordt beschouwd als een overbrenging in de onmiddellijke nabijheid, of

3°indien de overbrenging, enerzijds, plaatsvindt in dezelfde gemeente of in een aangrenzende gemeente, in het laatste geval voorzover het aantal apotheken per inwoner, in de gemeente waarin de apotheek wordt gesloten, na de overbrenging niet lager ligt dan het aantal dat met toepassing van de criteria bepaald in § 2 of § 3bis geopend kan worden, en ze, anderzijds, een betere geografische of demografische spreiding van de apotheken tot gevolg heeft, in vergelijking met de toestand vóór de overbrenging.

Een voor het publiek opengestelde apotheek komt slechts in aanmerking voor overbrenging indien ze ten minste vijf jaar vergund is voor de plaats waar ze gevestigd is, behoudens wegens duidelijk gebleken dwingende redenen.”

Krachtens het aangehaalde artikel 1, § 5bis, 3°, volstaat het dat de overbrenging van een bestaande apotheek naar een aangrenzende apotheek leidt tot hetzij een betere geografische, hetzij een betere demografische spreiding van de (bestaande) apotheken. Wanneer aan één van beide is voldaan, kan de overbrenging worden toegestaan indien voorts is voldaan aan de voorwaarde dat, in de gemeente waarin de apotheek wordt gesloten, het aantal apotheken na de overbrenging niet lager ligt dan het aantal dat met toepassing van de criteria bepaald in § 2 of § 3bis geopend kan worden.

6. Te dezen wordt niet betwist dat de bestreden overbrenging leidt tot zowel een betere geografische als een betere demografische spreiding hoewel het krachtens de regelgeving volstaat dat aan één van beide voorwaarden is voldaan.

De kritiek van de verzoekende partij is er te dezen op gericht dat de toepasselijke regelgeving in verschillende regels voorziet - meer bepaald in het aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende artikel 1, § 5bis, 3° van het vestigingsbesluit -, voor de overplaatsing van een apotheek naar een aangrenzende gemeente in vergelijking met de regels die gelden voor de overplaatsing naar een niet-aangrenzende gemeente. In geval van overbrenging binnen dezelfde of een aangrenzende gemeente moet immers niet worden voldaan aan de regels vervat in artikel 1, §§ 2, 3 en 3bis van het vestigingsbesluit betreffende de minimale afstand tot bestaande apotheken en het minimum aantal

patiënten dat een apotheek moet bedienen terwijl dat wel het geval is bij overbrenging naar een niet-aangrenzende gemeente. Zij zien hierin een schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

7. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, houden in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Deze regels sluiten niet uit dat er een verschil in behandeling bestaat tussen verschillende categorieën van personen, voor zover het criterium van onderscheid op objectieve en redelijke wijze kan worden verantwoord, te beoordelen naar het doel en de gevolgen van de betrokken bepaling. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Het aangehaalde artikel 1, § 5*bis*, van het vestigingsbesluit zoals destijds van toepassing, onderscheidt drie situaties waarbij de criteria voor de overbrenging verschillen naargelang de overbrenging plaats vindt, eensdeels, binnen eenzelfde of een aangrenzende (d.i. een naburige) gemeente (al dan niet binnen een straal van 100 meter) (*cfr.* artikel 1, § 5*bis*, 2° en 3°) en, anderdeels, naar een niet-aangrenzende gemeente (*cfr.* artikel 1, § 5*bis*, 1°).

Een overbrenging wordt toegestaan:

(A.) wanneer het gaat om een overbrenging “in de onmiddellijke nabijheid” waarbij een overbrenging binnen een straal van 100 meter altijd wordt beschouwd als een zodanige overbrenging (artikel 1, § 5*bis*, 2°);

(B.) wanneer het gaat om een overbrenging binnen dezelfde gemeente of een aangrenzende gemeente (doch buiten de onmiddellijke nabijheid zoals bedoeld in artikel 1, § 5*bis*, 2°) waarbij moet worden aangetoond dat die overbrenging een betere geografische of demografische spreiding van de apotheken tot gevolg heeft, in vergelijking met de toestand vóór de overbrenging. Bovendien, wanneer

de overbrenging niet plaatsgrijpt binnen dezelfde gemeente maar naar een aangrenzende gemeente, is (bovenop) vereist dat het aantal apotheken per inwoner in de gemeente waarin de apotheek wordt gesloten na de overbrenging niet lager ligt dan het aantal dat met toepassing van de criteria bepaald in § 2 of § 3bis geopend kan worden (artikel 1, § 5bis, 3°);

(C.) wanneer het gaat om een overbrenging naar een andere (niet-aangrenzende) gemeente in welk geval moet zijn voldaan aan de regels in verband met de minimale afstand tot bestaande apotheken en het minimum aantal patiënten dat de nieuwe apotheek moet bedienen (artikel 1, § 5bis, 1°).

Het is in het licht van de nagestreefde doelstelling, namelijk een behoorlijke spreiding van de voor het publiek opengestelde apotheken met het oog op een doeltreffende aflevering van de geneesmiddelen aan de bevolking - doel dat wettig en geoorloofd is -, niet onredelijk te voorzien in onderscheiden categorieën van gevallen (en criteria) al naargelang het een overbrenging zonder begrenzing, een overbrenging in de onmiddellijke nabijheid, dan wel een overbrenging binnen eenzelfde gemeente of een aangrenzende gemeente (doch niet in de onmiddellijke nabijheid) betreft.

Het is daarbij evenmin onredelijk dat de regelgever met het oog op een doeltreffende geneesmiddelenaflevering, voor wat de overbrenging van een bestaande apotheek betreft, rekening heeft gehouden met de (al dan niet) lokale inbedding van de over te brengen apotheek. Die lokale inbedding wordt te dezen gevormd hetzij door de gemeente waarbinnen de overbrenging plaats vindt (al dan niet in de onmiddellijke nabijheid), hetzij door de gemeente van waaruit de apotheek vertrekt en de aan die gemeente aangrenzende gemeenten. Het gehanteerde criterium van onderscheid betreft met andere woorden een lokale, door aangrenzende gemeenten gevormde gebiedsafbakening waarmee de patiënt, inwoner van de gemeente waar de bestaande (over te brengen) apotheek is gevestigd, meest vertrouwd en bekend is, enerzijds, en de - daarvan te onderscheiden - situatie waarbij de overbrenging van een bestaande apotheek plaats vindt buiten die beperkte lokale gebiedsomschrijving, anderzijds. Die

lokale gebiedsafbakening gevormd door aangrenzende gemeenten overstijgt een louter afstandscriterium en is niet onredelijk noch onevenredig in zijn gevolgen.

Het is overigens, steeds in de context van een voor het publiek adequate - dus toegankelijke en nabije - geneesmiddelenbedeling, redelijk om de situatie van overbrenging binnen een lokaal begrensde (en vertrouwde) inbedding te onderscheiden van de situatie waarin de overbrenging daarbuiten geschiedt in welk geval wel moet zijn voldaan aan de regels in verband met de minimale afstand tot bestaande apotheken en het minimum aantal patiënten dat de nieuwe apotheek moet bedienen. Een overbrenging buiten die lokale inbedding, dit is buiten de gemeente of naar een niet-aangrenzende gemeente is immers, anders dan de verzoekende partij dat ziet, veeleer vergelijkbaar - gezien vanuit de plaats waarnaar de bestaande apotheek wordt overgebracht - met de vestiging van een bijkomende apotheek. Dit is de reden waarom artikel 1, § 5*bis*, 1°, van het vestigingsbesluit (overbrenging zonder beperking) vereist dat in dat geval wel wordt voldaan aan de (strengere) bepalingen van artikel 1, §§ 2, 3 of 3*bis*, van het vestigingsbesluit.

Bovendien heeft de regelgever erop toegezien dat zodra de overbrenging plaatsvindt naar een andere - zelfs aangrenzende - gemeente, niettemin moet gegarandeerd blijven dat de (bevolking van de) gemeente waarin de over te brengen apotheek wordt gesloten, niet wordt benadeeld of ontrieft (op het vlak van de adequate geneesmiddelenvoorziening), namelijk in die zin dat het aantal apotheken per inwoner in die gemeente niet lager mag komen te liggen dan het aantal dat met toepassing van de criteria bepaald in de §§ 2, 3 en 3*bis* van artikel 1 van het vestigingsbesluit kan worden geopend. Dit toont weerom aan dat de doelstelling van de regelgever erin is gelegen te waken over een adequate geneesmiddelenbedeling, te dezen door niet uit het oog te verliezen dat - zelfs bij een overbrenging binnen een dergelijk besloten en beperkt lokaal gebied (gevormd door één gemeente of door een gemeente met de daaraan grenzende gemeenten) -, de overbrenging nog altijd moet resulteren in een betere spreiding

van apotheken, hetzij geografisch, hetzij demografisch, dan vóór de overbrenging het geval was.

8. Het argument van de verzoekende partij, tot slot, dat in de toekomst mogelijk wordt afgestapt van de regeling zoals deze thans vervat ligt in het door haar betwiste artikel 1, § 5*bis*, 3°, van het vestigingsbesluit omdat het “concept van de verbeterde geografische of demografische spreiding in de praktijk moeilijk objectiveerbaar is”, doet daaraan niets af.

Daargelaten de vaststelling dat de te dezen door de Raad van State toe te passen regelgeving (zowel op het ogenblik van de bestreden beslissing als heden (zie hierna)) is wat zij is en daargelaten ook de vraag of het concept van de verbeterde geografische of demografische spreiding “in de praktijk moeilijk objectiveerbaar is”, doet die kritiek geen afbreuk aan de beoordeling dat het maken van een onderscheid tussen eensdeels een overbrenging binnen eenzelfde gemeente of naar een aangrenzende gemeente, dus, binnen een lokale gebiedsafbakening waarmee de inwoner vertrouwd is en anderdeels de overbrenging naar een niet - aangrenzende gemeente niet alleen objectief maar ook redelijk en, dus, niet willekeurig is. Bovendien moet de Raad van State vaststellen dat het bestreden artikel 1, § 5*bis*, van het vestigingsbesluit, inclusief het punt 3° ervan, zoals dat is aangepast bij artikel 1, 6°, van het koninklijk besluit van 19 april 2014 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974 betreffende de opening, de overbrenging en de fusie van voor het publiek opengestelde apotheken’ nagenoeg ongewijzigd is gebleven en nog steeds voorziet in het door de verzoekende partij gewraakte doch niet willekeurige onderscheid, evenals in de voorwaarde van de betere geografische of demografische spreiding bij overbrenging naar een aangrenzende gemeente.

9. De verzoekende partij toont de schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen niet aan.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekende partij voert in haar inleidend verzoekschrift, hetgeen zij herhaalt in de memorie van wederantwoord, de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. het zorgvuldigheidsbeginsel; en daarmee samengaan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht”. De verzoekende partij zet in essentie uiteen dat in de bestreden beslissing slechts summier wordt ingegaan op het bezwaarschrift en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de argumentatie die in het bezwaar werd bijgebracht daadwerkelijk bij de besluitvorming is betrokken. Zij stelt meer bepaald dat er geen antwoord werd geboden op de kritiek aangaande de *ratio legis* van de toe te passen regelgeving, enerzijds, en aangaande de gevolgen voor hun leefbaarheid, anderzijds. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende.

Beoordeling

11. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen:

“23. In essentie meent verzoekende partij dat de beslissing zowel materieel als formeel onvoldoende werd gemotiveerd en dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden omdat onvoldoende werd geantwoord op de bezwaren die in het bezwaarschrift werden uiteengezet. De bezwaren in verband met het voldaan zijn van de *ratio legis* van de regelgeving, zijnde het realiseren van een optimale spreiding ter bescherming van de volksgezondheid werden niet beantwoord.

24. De formele motiveringswet bepaalt dat de motivering van een bestuursbeslissing de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen dat de motivering in recht en in feite evenredig moet zijn aan het belang van de beslissing. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Een motivering is afdoende wanneer deze de bestuursredelijkerwijze in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de beslissing is genomen en hij aldus met kennis van zaken desgevallend tegen deze beslissing in rechte kan optreden en wanneer zij de Raad

van State in staat stelt de hem opgedragen wettigheidscontrole uit te oefenen.

De bezwaren van de omwonende apothekers hebben voornamelijk betrekking op het feit dat niet voldaan is aan artikel 1, §2 van het koninklijk besluit van 25 september 1974 of aan de voorwaarden ingeval van een overbrenging naar een niet aangrenzende gemeente, op de vraag hoe ruim ‘aanpalende gemeente’ kan worden geïnterpreteerd, op de vaststelling dat de overbrenging naar een randgemeente uit een stad steeds voldoet aan het criterium betere geografische spreiding, op enkele specifieke klachten ten aanzien van de tussenkomen partij, op de vrees dat er te veel apotheken zullen gevestigd zijn in Evergem waardoor de eisen van goede officinale praktijken moeilijk zullen gehaald worden.

De brief waarmee de omliggende apothekers hun bezwaren kenbaar hebben gemaakt wordt in het advies van de vestigingscommissie dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, uitdrukkelijk vermeld. Het advies vermeldt ook dat uit deze brief de grote bezorgdheid blijkt van de omliggende vergunninghouders en apothekers maar dat deze niet weerleggen dat voldaan is aan artikel 1, §5bis, 3° van het koninklijk besluit van 25 september 1974. Verder omvat het advies ook de redenen waarom de overbrenging een betere geografische en demografische spreiding in het algemeen van de apotheken tot gevolg heeft. Aldus is tegemoet gekomen aan de belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht. Het advies, van de Vestigingscommissie, dat is bijgetreden door de minister heeft de verzoekende partij in staat gesteld voldoende inzicht te krijgen op welke wijze er voldaan is aan de criteria van artikel 1, §5bis, 3° van het koninklijk besluit van 25 september 1974. Uit het advies van de Vestigingscommissie kan minstens impliciet worden afgeleid waarom de argumenten van de verzoekende partij niet werden aanvaard. Op de Vestigingscommissie rust geen motiveringsplicht zoals opgelegd door artikel 149 van de Grondwet en zij is er dan ook niet toe gehouden om punt per punt de geopperde bezwaren te beantwoorden.

25. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt ingeroepen, toont de verzoekende partij niet aan dat men niet is uitgegaan van correcte geografische en demografische gegevens, of dat deze niet correct of niet zorgvuldig werden beoordeeld en dat op grond daarvan niet in redelijkheid tot het besluit kon worden gekomen. De bestreden beslissing zet uiteen dat het in de toekomstige situatie onvermijdelijk is dat de spreiding van sommige apotheken minder gunstig zal zijn maar dat de algemene spreiding zowel geografisch als demografisch zal verbeteren. Verzoekende partij weerlegt dit op het eerste gezicht niet.

26. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de formele en materiële motiveringsplicht zouden zijn geschonden of dat de verwerende partij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.”

12. De verzoekende partij betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft zij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Zij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt er zich toe te stellen dat “het volstaat om te verwijzen naar de memorie van wederantwoord dienaangaande.”

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 375 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig april tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques